

безпеки тощо). Всі такі Стратегії мають бути прийняті на державному рівні та прямо застосовуватися під час здійснення повноважень відповідними державними органами.

Одержано 17.04.2018

УДК 346.12

Олена Володимирівна ОЛЬХОВСЬКА,

студентка групи Ф-6-ПЗдмс-16-1 ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри правового забезпечення господарської діяльності факультету № 6 ХНУВС кандидат юридичних наук Сядриста І. І.

ТЕХНОЛОГІЯ ЯК ОБ'ЄКТ ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

У наш час розвиток технологій не стоїть на місці і потрібно здійснювати інноваційний розвиток у нашій державі. Це викликано зокрема й тим фактором, що присутня досить велика конкуренція на ринку технологій.

Згідно з Законом України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій», технології – це результат науково-технічної діяльності, сукупність систематизованих наукових знань, технічних організаційних та інших рішень про перелік, строк, порядок та послідовність виконання операцій процесу виробництва та/або реалізації і зберігання продукції, надання послуг. Нажаль цей закон регулює лише відносини пов'язані з трансфером технологій та не зовсім зрозуміло чи можна використовувати його у інших сферах.

Технології як об'єкту господарського обороту безперечно потрібен захист. Водночас вкрай складно забезпечити такий захист у випадку відсутності офіційного визначення об'єкту. Тому першочерговим завданням є саме надання такого визначення.

Для надання визначення технології пропонується виділити наступні її риси.

1. Складна будова. Це структура що складеться з багатьох компонентів. Наприклад з: виробничих методів і процесів, механізмів, устаткування, приладів, приборів, верстатів, документів, що підтверджують правомірність використання об'єктів права інтелектуальної власності, тощо.

2. Взаємозв'язок компонентів. Технологія виникає лише внаслідок взаємодії окремих її компонентів.

3. Системність. Компоненти технології є чітко структурованими

4. Має соціальний характер. Все населення користується технологіями які в наш час просто стають незамінними помічниками у житті 21-го століття, від простої кухонної техніки до нових гаджетів.

5. Вартісність. Технологія має певний вартісний характер.

6. Невичерпність. Технології є не вичерпним ресурсом, оскільки їх використання не призведе до можливості їх зникнення.

На основі цих характерних рис пропонується затвердити на державному рівні визначення технології як об'єкту господарсько-правового регулювання. Крім того, вбачається доцільним встановити спеціальний режим захисту для технологій, враховуючи їх важливість. Крім того, доцільно створити окремі особливі режими захисту для окремих видів технологій: оборонних, екологічних, тих, що становлять державну таємницю тощо.

Цікавим вбачається виокремлення окремими дослідниками групи технологій соціального управління – технологій, що не впливають на виробництво товарів та послуг, однак можуть впливати на їх споживання. Мова йде зокрема про нейролінгвістичне програмування (NLP). Так, Р. В. Ваксман зазначає, що NLP має бути визначено у законодавстві про рекламну діяльність та введенні певного обмеження та нормативи для технологій що маніпулюють людською свідомістю. Цей вид технологій пропонується не тільки захистити, однак й певним чином лімітувати його використання.

Підбиваючи підсумки, пропонується затвердити на державному рівні визначення поняття «технологія» та розробити чітку класифікацію технологій за видами. На основі такої специфікації мають бути розроблені окремі режими обороту та захисту окремих видів технологій.

Одержано 17.04.2018

НАУКОВИЙ ГУРТОК КАФЕДРИ ТРУДОВОГО ТА ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА ФАКУЛЬТЕТУ № 2

УДК 346.546

Вадим Володимирович ОСТАПЕНКО,

курсант групи Ф4-402 ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри трудового та господарського права факультету № 2 ХНУВС кандидат юридичних наук Гончарук В. В.

АНТИДЕМПІНГОВІ ЗАХОДИ: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПРАКТИЧНОГО ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Останнім часом часто спостерігається стрімкий зріст суб'єктів господарювання у всіх сферах господарської діяльності. Мається на увазі, що кількість підприємств, фізичних осіб-підприємців, юридичних осіб значно збільшується. Це

свідчить про позитивні та сприятливі умови здійснення господарської діяльності як на теренах нашої держави, так і на зовнішньому ринку. Відповідно до такого розвитку, набирає популярності також і недобросовісна конкуренція, а отже і збільшується обсяг необхідної роботи для подолання такої конкуренції. У 1993 році в нашій державі були створено Антимонопольний комітет України. Законом України «Про Антимонопольний комітет України» від 26.11.1993 року № 3659-ХІІ визначено, що даний орган має спеціальний статус і діє з метою забезпечення державного захисту конкуренції у підприємницькій діяльності. Відповідно до ст.3 вищезазначеного Закону, завданням Антимонопольного комітету України є саме контроль за концентрацією, узгодженими діями суб'єктів господарювання та дотриманням вимог законодавства про захист економічної конкуренції під час регулювання цін (тарифів) на товари, що виробляються (реалізуються) суб'єктами природних монополій. Тобто, під контролем і регулюванням мається на увазі й притягнення до відповідальності суб'єктів господарських відносин, які порушують законні вимоги та положення. Господарський кодекс України містить положення про відповідальність суб'єктів господарювання за вчинені правопорушення при здійсненні господарської діяльності. А саме, статтею 217 Розділу V визначено види санкцій, які можуть бути застосовані як вид покарання до суб'єктів-правопорушників у даній сфері. Серед визначених даною статтею санкцій є адміністративно-господарські.

Одним із підвидів адміністративно-господарських санкцій, який потребує як практичного так і законодавчого доопрацювання являється застосування антидемпінгових заходів. Даний підвид санкцій має нормативне закріплення у частині 1 статті 255 Господарського кодексу України, в якій зазначено: «у разі здійснення окремими учасниками господарських відносин зовнішньоекономічної діяльності, пов'язаної з одержанням незаконної переваги на ринку України (здійснення демпінгового імпорту, субсидованого імпорту, а також інших дій, які визначаються законом як недобросовісна конкуренція, що завдало шкоди економіці України або спричинило загрозу виникнення такої шкоди, до цих учасників відносин можуть бути застосовані антидемпінгові, компенсаційні або спеціальні заходи відповідно до Закону». Для повного і всебічного розуміння проблематики необхідно дати поняття вищезазначеного терміну. Отже, демпінгом вважається експорт товарів задля їх продажу на міжнародному ринку за цінами, нижчими ніж ціни на внутрішньому ринку. У конкурентній боротьбі на світовому ринку замість торгових обмежень усе ширше використовуються засоби просування товару на закордонні ринки. Тому, останнім часом, найяскравішим проявом цінової конкуренції є саме демпінг.

Отже, демпінг є інструментом придушення конкуренції на експортному ринку і передумовою монополізації ринку. В останньому випадку споживачі зазнають втрат у майбутньому, коли політика низьких цін зміниться політикою монополію високих цін.

Виробники товару в країні-імпортері завжди зазнають втрат від іноземного демпінгу. Вони мають жорстку цінову конкуренцію з боку іноземних постачальників. При цьому місцеві фірми знаходяться у дуже не вигідному становищі: з одного боку, вони змушені знижувати ціни, а з іншого – вони не мають можливості компенсувати виникаючі при цьому втрати за рахунок продажу товару за завищеними цінами на якому-небудь іншому ринку. Тому вони змушені або нести значні фінансові збитки, або віддати свою частку на ринку іноземному постачальникові. Усі ці несприятливі наслідки демпінгу пов'язані з порушенням конкурентного середовища на ринку країни-імпортера. В даному випадку, Антимонопольний комітет України не являється органом, уповноваженим на притягнення до відповідальності суб'єктів господарювання, які зареєстровані за кордоном, тому що юрисдикція Антимонопольного комітету України поширюється лише на суб'єктів підприємства, зареєстрованих компетентним органом державної влади або органом місцевого самоврядування України. В такому випадку, задля врегулювання подібних питань необхідно звертатися до механізму, визначеного у нормативних актах СОТ (Світової організації торгівлі). Суперечки з антидемпінгових заходів передаються на розгляд Ради СОТ з розв'язку торгових суперечок. В Україні з 1998 року діє наближене до норм СОТ законодавство щодо проведення антидемпінгових заходів. Однак, деякі положення цих законів ще потребують внесення змін з метою забезпечення повної відповідності нормам угод СОТ.

Отже, на мою думку задля ліквідації недобросовісної конкуренції, яка наразі має значне місце як на зовнішньому, так і на внутрішньому ринку, необхідно на законодавчому рівні визначати механізм притягнення до відповідальності суб'єктів господарювання, що не потребує втручання міжнародних організацій.

Одержано 17.04.2018

УДК 331.5

Яна Ігорівна ФЕЩЕНКО,

курсант групи Ф4-401 ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри трудового та господарського права факультету № 2 ХНУВС кандидат юридичних наук Гончарук В. В.

НЕПОВНИЙ РОБОЧИЙ ДЕНЬ АБО ТИЖДЕНЬ: ЗАПОВНЕННЯ ЗАКОНОДАВЧИХ ПРОГАЛИН

Після здобуття незалежності в нашій країні було максимально впроваджено засади демократичного ладу. Першочергові зміни були закріплені на законодавчому рівні, не лише у Конституції України, а й у інших нормативно-правових актах, що регулюють суспільні відносини. Одним із таких нормативних документів є Кодекс законів про працю України (далі КЗпП), який містить систематизовані норми права, що регулюють галузь суспільних трудових відносин працівників і закріплюють суспільну організацію праці. Важливість даного нормативно-правового акту полягає у тому, що він є основою трудових правовідносин у нашій державі, тобто за допомогою норм КЗпП врегульовуються правовідносини із забезпечення зайнятості та працевлаштування, відносини між працівником і роботодавцем або уповноваженим органом, колективні правовідносини (трудова колективна й профкому з роботодавцем і його адміністрацією), правоохоронні правовідносини (щодо матеріальної відповідальності сторін трудового договору за заподіяну шкоду, з розгляду трудових спорів тощо), правовідносини з нагляду за дотриманням норм трудового законодавства.